

Covaleda a Urbión.

Després de passar a l'altra banda de la carretera, només uns metres més a l'esquerra, comença un camí, força perdut a causa d'una recent tala d'arbres, que puja a través de la pineda tallada, fins que, al cap d'uns vint minuts ens trobem amb una font trencada per les màquines que tallen els arbres.

El camí puja sempre entre aquest magnífic bosc i, uns trenta minuts després, arribem a una pista forestal que puja al Tejo en el punt en el qual hi ha els "Hornos" en els quals, antigament, s'obtenia quitrà de les arrels dels pins. De cop, ens trobem davant les runes de la grandiosa casa del "Muchachón" i, pocs metres més enllà, ja a la carena, arribem a una torre de guaita des de dalt de la qual podem veure, cap al nord, i de dreta a esquerra, una mica nevats: el "Zurraquín", el "Mojón Alto", darrera del qual s'amaga la "Laguna Helada", i la "Loma de los Llanos de la Sierra" darrera de la qual hi ha el cim de la "Muela de Urbión" punt culminant dels "Picos de Urbión". Des d'aquest indret anem a trobar, quasi allà mateix, la pista que ve de Covaleda, la qual seguim un tros fins que, una mica més amunt, pel mateix fil de la carena, pugem fins al cim del "Mojón Alto", sota del qual tenim ja la "Laguna Helada" a la vora de la qualensem passar-hi la nit. Des de dalt del cim podem veure, per primera vegada, la "Muela de Urbión".

Com que encara és d'hora, baixem cap a l'estany i, després de deixar-hi les motxilles, anem fins al cim del "Zurraquín" un magnífic mirador a 2.091 metres força escarpat en el tros de dalt. Tornem a la "Laguna Helada" i, en aquest bonic i solitari indret, muntem la tenda per passar-hi la nit.

A l'endemà al matí, amb les primeres llums de l'alba, comencem a enfilel els pocs metres de desnivell que resten fins al cim dels "Llanos de la Sierra" de 2.183 metres des del qual gaudim d'una magnífica sortida de sol i, tot fent carena, assolim el cim de la "Muela de Urbión" de 2.229 metres, un vèrtex geodèsic de primeríssim ordre des del qual podem veure emergir d'un immens mar de boires els cims nevats del Pirineu, el Moncayo, Gredos, Guadarrama, etc. Seguim, per l'ampla carena, passant pels cims del "Camperón" (2.093 m), el "Pantorra" (2.044 m), el "Tres provincias" (2.049 m), "La Muñalba" (2.093 m), i la "Peña Triguera" (1.958 m) des dels quals podem gaudir de les diferents i interessants vistes del massís i de les muntanyes que ens envolten. Des del cim de la "Peña Triguera" deixem la carena i iniciem la davallada pel riu Triguera, sempre pel bell mig de magnífics boscos de pi roig, al nostre modest entendre, massa sobre-explotats, amb l'agreujant que en fer-la amb màquines tan grosses, es provoca, a més a més de la tala excessiva, una molt més gran erosió del sòl. Uns 3/4 d'hora abans d'arribar a l'indret de la "Cueva de Los Moros" o "Covernate", en una mica de clariana en mig del bosc, parem la tenda per passar-hi la nit. El lloc és molt bonic!